

καταί θυμάσαντες, ἥθελον νὰ τῷ δώσωσι γάρισμά τι, ἀδόποιον ἀπέργυε λεγων δι, ἀρκοῦσι τὰ τῆς ἐργασίας κέρδη πρὸς τὸ ζῆν.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ζήνωνος, ὁ Κλεάνθης διεδέγειν αὐτὸν εἰς τὴν Στοάν λαζάν μανητὰς τὸν βασιλέα Ἀντιγόνον καὶ τὸν Χρύσιππον, διτοι ὑπῆρξεν διάδοχοι τοῦ Κλεάνθους ἄγνωστον εἰς ποίαν ἐποχὴν ἐτελεύτησεν διάναρτος εὑτος ἀνθρωπος καὶ πότε ἐγεννήθη Γιανός οὐδὲν μόνον δι τὸν ξηρόν τὸ 250 ἔτη Π. Χ. προσβληθεὶς δὲ ἀπὸ ἀσθενειαν, τὴν δποιαν οἱ λατροὶ ἐκήρυξαν αὐτον, ἀπεφάσισεν ἀποκλαρτερήσῃ ἥτοι νὰ ἀποθάνῃ τὸν διὰ τῆς πείνης θάνατον τὸ ἑδομηκοστὸν ἔτος τῆς φλεγίας του. Μετά τινων ἡμερῶν νηστείαν, τὸ πάθος του σησδόν ἐθεραπεύθη καὶ προτρεπόμενος νὰ φάγῃ « αἰσθητον εἶναι, εἶπεν, ἐλθῶν εἰς τὸ ήμισυ τῆς; ἕδων νὰ ἐπιτρέψω δποιαν » καὶ οὐτος ἀπέθανεν ἥ δὲ γερουσία τῶν Ρωμαίων τιμῶσα τὰ προτερήματα τοῦ Κλεάνθους εἰς τὴν πατρίδα του Ἀσσον ἤγειρεν ἀνδρίαντα.

Μεταξὺ τῶν πολυαριθμῶν συγγραμμάτων τοῦ Κλεάνθους εἰς ἀ οὐδὲν μὲν αὐτὸς προσέθηκεν, ἀλλ’ ἀνέπτυσε τὴν διδασκαλίαν τοῦ διδασκάλου του, ἀποσπάσματα τινῶν δυστυχῶν σώζονται καὶ μεταξὺ δὲ τούτων παγντῶμεν εἰς τὸν Στεβαῖον. Ἐναὶ ὅμονον πρὸς τὸν Δία, διτοις ἥθελεν εἰσθαι ωραία δέσμις τῶν Χριστιανῶν.

Καλῶς ἔλοι οἱ Στωϊκοί, οὐτω καὶ ὁ Κλεάνθης ἐφρόντι δὲν πρέπει τις νὰ ἐπαίρεται, μηδὲ νὰ εὐχαριστῇ ται εἰς τὸ πετρωμένον του, μήτε νὰ καυχᾶται διὰ τὰς ἀρετὰς του, ἀλλὰ μηδὲ πάλιν νὰ περιφρονῇ ἐσυτὸν διὰ τὰ ἐλαττώματα του διότι τὸ ήμικῶς ἡ φυσικῶς κακὸν δὲν τῷ ἐφαίνετο δλιγάντερον ἐπάναγκες πρὸς τὴν ώραιότητα του δλου ἀπὸ τὸ φυσικῶς ἡ θητικῶς καλὸν, ἡ τελειότης κατ’ αὐτὸν ἥτο τὸ ὑπομένειν ἔκουσίως πεπρωμένον ἀναπόφευκτον. Καὶ πρὸς τὸν ἀποκαλέσαντα αὐτὸν δόνον ἔνεκα τῆς ὑπερμέτρου βραδυνοίας του· Ναι, εἶπεν, εἴμαι δόνος τοῦ Ζήνωνος, τοῦ δποιον ἔγω μόνος διὰ τοῦ νοὸς δύναμαι νὰ βαστάσω τὸ ἄχθος.»

E. I. S.

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΡΚΤΟΥ.

Ὕπὸ τὸ κοινὸν δόνομα βροβάρων τῆς Ἀρκτου, οἱ Ιστορικοὶ ἐννοοῦσι τοὺς διαφόρους λαοὺς, ὃν οἱ πλεῖστοι εἰσὶ μετημβρινῆς Γερμανικῆς καταγωγῆς, καὶ οὐτινες κατὰ τοὺς πρώτους Μ. Χ. αἰώνας ἐγκαταλείψαντες τὰς ἑστίας των, διεσπάρησαν ἐν τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ, κατέτρεψαν ἐκ θεμελίων τὴν Ρωμαϊκὴν Αὐτοκρατορίαν, μετέβαλον τὸ πρόσωπον τοῦ παλαιοῦ κόσμου καὶ προτοτίμασαν τὴν εἰς τὸν Χριστιανισμὸν φέρουσαν ὁδὸν, ἐγκατιδρυθέντα μετ’ ὀλίγον ἐπὶ τῶν ἐρείπιων τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ.

Οἱ λαοὶ οὖτοι, διὸ τὴν θρησκευτικὴν ἔποψιν, παριστῶσι δύο μεγάλας διαιρέσεις καλῶς διακεκριμένας. Ἡ κυρίως Γερμανία λεγομένη, περὶ ἣς ἀναφέρει ὁ Τάκιτος, καὶ ἐν ἦν ὑπερεῖχον οἱ Σουηβοί, εἴχον τὴν θρησκείαν τῆς φύσεως καὶ ἐλάττευον τὰ στοιχεῖα, τὰ δάση, τὰς πηγὰς κλ. Ἡ θεά Ἔρθρα (Ἐρδ, γῆ) ἥρχετο, κατὰ τὰς παραδόσεις, κατ’ ἔτος ἐφ’ ἀμαζῆς, ἀπὸ τὰ μεμακρυσμένα δάση τὰ κείμενα ἐπὶ τῶν νήσων τοῦ Ἀρκτικοῦ Όκεανοῦ.

Βεβαίως ἔκάστη φυλὴ εἰς τὴν δριστικούς τινας θρησκευτικούς θεούς· ἀλλ’ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὰ δόγματα ηταν μεμιγμένα, ἀποκοπα καὶ ἀδέσθια.

Ἐπὶ τῆς ωχρᾶς ταύτης καὶ συνυεφώδους εἰκόνος, ἡ εἰσδρομή τῶν ἀρκτικώτερον κατοικούντων στιφῶν, καὶ ἐντελῶς ἀγνώστων εἰς τοὺς Ρωμαίους, ἐνεχάραξε καθαρωτέρας εἰκόνας, ἀκριβέστερον διαγεγραμμένας καὶ χρωματισμένας. Εἰς τὰ στιρὸν ταῦτα, ἀνεδείχθη τότε αἰρόντης ἡρωϊκὴ προσδευτικὴ κινητις, ἀποκαλύψις τις θρησκευτική. Τὸ δόνομα τῆς ἀποκαλύψεως ταύτης ἦτο ὁ Ὁδίνος. Ἡ θρησκεία τοῦ Ὁδίνου ἀπὸ τῆς Ἰσλανδίας ἐν ἦν εἰς τὸ μετέπειτα ἔλαβε τὴν ἐκτενεστέραν καὶ τὴν λαμπροτέραν ἀνάπτυξιν μέχρι τῶν δχθῶν τοῦ Ρήνου, κατέλαβε τὰ πνεύματα δλων τῶν λαῶν. Οἱ Γότθοι, οἱ Σάξωνες, οἱ Γεπίδαι, οἱ Λομβαρδοί, οἱ Βουργουνδοί, πάντες ἐπίστευον τὴν ἐνσάρχωσιν τοῦ Ὁδίνου, τὴν μεταὶ θάνατον αὐτοῦ, εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Βαλχάλλα καὶ εἰς τινὰ πόλιν καλουμένην Ἀσγάρδην, πασῶν τῶν πόλεων ιερωτέραν, ἐξ ἦν ἐξηλθοντος πτιέρες αὐτῶν καὶ ἐν ἦν καιρῷ ἥθελον εἰσέλθη καὶ αὐτοῖ.

Οἱ τοιοῦτοι μῦθοι παρέσχουν εἰς αὐτοὺς τὴν προσδευτικὴν καὶ ἐπιδρομικὴν ἴσχυν τῶν οἱ αὐτοὶ ἀνεκίνησαν καὶ ἐξύπνησαν ἀπὸ ἀδρανῆ καὶ ληθαργικὸν ὑπνὸν τοὺς λαοὺς τῆς κάτια Γερμανίας· οἱ αὐτοὶ εἰσελθόντες ἀπὸ τὴν Σκανδιναվίαν προσύγωνται μέχρι τῶν παραλίων τῆς Βαλτικῆς, παραμείψαντες τὸν Δούναβιν, διηλθοντος ἀπαταν τὴν Γερμανίαν, ἐγγίζοντες ἀπανταχοῦ τὰ δρια τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, καὶ ἀνήγειραν τὴν γενικὴν ἐκείνην ἐπανάττασιν ἐν ἦν κατεποντίσθη ἡ Ιταλία.

Ίδου, ἐν περιλήψει οἱ μῦθοι τοῦ Ὁδίνου. Πρὸ πάντων προηγείτο δι γίγας Ἰμης. Ο δὲ Ὅδιρος μετεῖ τῶν ἀδελφῶν του Βιλέ καὶ Βέ ἐφόνευσαν αὐτὸν καὶ μὲ τὸ κρανίον αὐτοῦ ἐποίησαν τὸν θύλον τοῦ οὐρανοῦ, μὲ τὸ σῶμα αὐτοῦ τὴν γῆν, καὶ ἐκ τοῦ αἵματος αὐτοῦ τὴν θάλασσαν. Ο Νόρσυ, ἔτερος γίγας, ἥτο δ πατήρ τῆς νυκτός· ἥ δὲ νὺξ ἐγένενησε τὴν ήμέραν· ἥ νὺξ μετὰ τῆς ήμέρας καθήμεναι ἐφ’ ἀρματος ἐνεργοῦσιν ἀδιαλείπτως ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ τὰς κινήσεις των, καὶ δ μὲν ἵππος τῆς νυκτός δόνομαζεται Κρίμφαξ (χειμερινὴ χαίτη), δὲ τῆς ήμέρας Σκίμφαξ (λάμπουσα χαίτη). Μεγάλη δὲ γέφυρα φέρει ἀπὸ τὴν γῆν εἰς τὸν οὐρανὸν, εἴναι τρίχροος καὶ καλεῖται οὐράνιον τόξον· ὅτε τὰ κακοποιὰ δαιμόνια μετὰ μίαν κατὰ τῶν θεῶν νίκην θέλουσι διέλθει αὐτὴν, αὕτη θέλει θραυσθῆ· Ο κόσμος θέλει τελειώτει διὰ πυρκαϊδῶν. Εἰς τὴν ἐσχάτην μάχην τοῦ κόσμου τὰ κακοποιὰ δαιμόνια θέλουσι νικῆσει.

Ο Ὅδινος εἶναι δι γιγαντος τῶν θεῶν· διδουσι δὲ εἰς αὐτὸν τὸ ἐπώνυμον Αιγαίδερ, ησοι πατήρ πάντων, πατήρ τῶν μαχῶν ἀποκαλοῦσιν ἐπίστης αὐτὸν "Ορ Τσάροκαρ καὶ Τρίδι θύσιτον". Υποδέχεται τοὺς ἀποθανόντος ησοας εἰς τὸ Ούρανον αὐτοῦ παλάτιον Βαλχάλλα, εν ὃν εἰσέρχονται διὰ πεντακοσίων τεσσαράκοντα πυλῶν. Ἐπὶ τῶν ὄμων τοῦ Ὅδινου ἴστανται πάντοτε δύο κόρακες· ἐξ ὃν δὲ μὲν καλεῖται Ούριρ (φρόνησις), δ ἔτερος Μούριρ (μνημονικόν)· δι αὐτῶν γινώσκει πάντα τὰ εἰς τὸ σύμπαν γινόμενα. Ο Τώρ,

διθεὸς τοῦ πολέμου, εἶναι μὲν τοῦ Ὀδίνου, παρισάγουσι δὲ αὐτὸν κρατοῦντα σφυρίον, τὸ διποῖνον ὡς πάντες γινώσκουσιν ἦτο εἰς τοὺς λαοὺς τούτους τὸ σύμβολον τῆς νίκης. Αἱ παρέθνεις θεαὶ τοῦ πολέμου ὠνυχάντο ταῖς καταστροφέρα. Οἱ Λόκοι εἰνὶ διώδεκα ἔξι ὥν ἡ Φοίγα εἶναι ἡ ἴσχυροτέρα. Οἱ Λόκοι εἰνὶ διώδεκα ἔξι ὥν ἡ Φοίγα εἶναι ἡ ἴσχυροτέρα. Οἱ Λόκοι εἰνὶ διώδεκα ἔξι ὥν ἡ Φοίγα εἶναι ἡ ἴσχυροτέρα. Οἱ Λόκοι εἰνὶ διώδεκα ἔξι ὥν ἡ Φοίγα εἶναι ἡ ἴσχυροτέρα.

Οἱ Σάξωνες ἔμειναν εἰσέτι πρός τινα καιρὸν ἀμετακίνητοι εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Γερμανικοῦ ὥκεανοῦ· ἀλλ' ἀναγκασθέντες ἀφ' ἐνὸς ὑπὸ τῆς Γαλλίας καὶ ἀφ' ἐτέρου ὑπὸ τῶν Σλαβῶν, ἐσχημάτισαν στίφος πολεμιστῶν τὸ διποῖνον μετ' διλίγον δεσπόσαν τοὺς Γότθους εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Οἱ Γότθοι, οἱ Λομβαρδοὶ καὶ οἱ Βουργουνδοὶ ὑπετάγησαν ἀπεναντίας εἰς τοὺς ἀρχηγούς, καὶ ἐν αὐτοῖς ἀνεπιύθησαν αἱ ἀρχαὶ τῆς στρατιωτικῆς ἱεραρχίας καὶ τὸ ἀπαράβατον τοῦ λόγου ἐνὸς πολεμιστοῦ, ἀτινα ἀκολούθως ἐτηροῦντο εἰς τὸ τιμαριωτικὸν σύστημα. Οὗτοι εἰσὶν ἐκ τῶν πρώτων ὅσοι ἐπεχείρησαν τὰς ματαίας ἐκείνας καὶ μεμαχρυσμένας μεταναστάσεις· ἐν αἷς ἰθύρευον πάντοτε τὸν γρυπὸν καὶ τὴν ὥραιότητα· τὰ δύο ταῦτα ἀντικείμενα ἦσαν ἀπανταχοῦ τὸ ἡρωϊκὸν αὐτῶν τέρμα. Παρ' αὐτοῖς ἐγενήθη ἡ ἔξοχος ἐκείνη ποιητικὴ εἰκὼν τοῦ Σεγάρδος εἰς τὰς Νίσιθεούγγεν (α) ἐν αἷς φαίνεται συνηνωμένην ἡ φρόνησις μετὰ τῆς ἀνδρείας, αἵτινες διεμοιράσθησαν εἰς τοὺς Ἑλληνικοὺς μύθους μεταξὺ τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τοῦ Ἀχιλλέως.

Εἰς ἀπάσας τὰς παραδόσεις τῶν Σκανδιναύων ἔμφαίνεται ἀνέκρηστος μελαγχολία, βαθεῖα λύπη. "Απασα ἡ ἡμίκη αὐτῶν σύγκειται εἰς τὰς περὶ δόξης ὑποσχέσεις, ὡς ἀμοιβὴ τῆς ἀνδρείας. Εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Βελγάλλα όι ἡρωες παρευρίσκονται εἰς πολυτελῆ συμπόσια καὶ ἐν μέσῳ ταραχῶδους εὐθυμίας, οἱ ἀειπότε ἐνοπλοὶ οὗτοι σκελετοὶ ἐγέιζονται τῆς τραπέζης ἵνα ἀνανεώσωσι τὰς μάχας τοῦ παρελθόντος. Εἰς ἀπαντάς τοὺς μύθους τῶν Σκανδιναύων ἀναδείκνυται ἡ ἐπιρροὴ τῆς δριμύτητος τῆς φύσεως τῆς Ἀρκτοῦ" πούποτε δὲν ἀπαντᾶται ἀκτίς ἐλπίδος, δὲν βλέπεται τις εἰμὴ αἰώνιον ἀπελπισίαν ἐνωμένην μὲ τὴν ἀγρίαν καὶ ἥρωϊκὴν ἀνδρείαν, ητοις προχωρεῖ πάντοτε μὴ ἀναλογίζομένη τὸ ἐνδεχόμενον τρομερὸν καὶ ὡλέθριον ἀποτέλεσμα. Ή ἰδέα ὅτι ὁ κόσμος θέλει τελειώσει δυστυχῶς, καὶ κατὰ τὴν ἐσχάτην ἡμέραν, τὰ κακοποιὰ δαιμόνια θέλουσιν ὑπερισχύειν, ἀναφίνεται ἀπατίσιως εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν μυθολογίαν. "Υπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς τοῦ πενθίμου τούτου προσκισθήματος, οἱ πολεμισταὶ μάχονται μέχρι τῆς ἐσχάτης φυνίδος τοῦ αἰματός των

ἐπιδιώκοντες ἀπανταχοῦ τὸν κίνδυνον χωρὶς νὰ φεύσωσι τὸν ἑαυτόν των, χωρὶς νὰ συγχωρήσωσι τοὺς ἔχθρούς των, δὲν ἀναζητοῦσι εἰμὴ τὴν λήθην". Κατατίξιας τις τοῖς ιδέαν ἡτοις ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἐξανίσταται ἐν αὐτοῖς. Τοιαύτη ἀρχικὴ ἰδέα, τοιαύτη προσδοκία τῆς γενικῆς καταστροφῆς, ἐπρεπε βεβαίως νὰ ἐνσαρκωθῇ εἰς τὰ πρόσωπα, καὶ αὕτη παρήγαγε τὸν Ἀλαρίκον τὸν Γενεσίνον, τὸν Ἀττίλαν. Ἐνῷ ὁ χριστιανισμὸς εἰς τὰς ἀπωτάτας αὐτοῦ πηγὰς, εἶναι τὸ προσδευτικὸν πνεῦμα τῆς ἀγάπης, τῆς δημιουργίας καὶ τῆς ἐνότητητος, ἀπεναντίας οἱ μύθοι τῶν βαρβάρων τῆς Ἀρκτοῦ ἡτοις αἱ προσδευτικαὶ δυνάμεις τῆς ἀποστυθέσεως καὶ τῆς καταστροφῆς. Ἀλλ' ὅτε ὁ χριστιανισμὸς τεθεὶς εἰς τὸ κεντρικὸν σημεῖον τῶν ἴστορικῶν τούτων φυινομένων καὶ τῶν λαῶν αὐτῶν", ἡρχιστεν ἐνεργῶν ἐλκυσθῶς ἐπ' αὐτῶν, οἱ λαοὶ τῆς Ἀρκτου, καὶ τὰ δύο αὐτῶν δημιουργηθέντα μετεβλήθησαν εἰς τακτικὸν καὶ ἐντελῆ κύκλον. Μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς μεγάλης ἐντολῆς των, μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Ρώμης, ἡ διεπαρμένη αὐτὴ ύλη ἡτοις ἐπέκειτο ὡς ἐπικήδειος κόνις ἐφ' ὅλης τῆς Ἀρκτου, ἡρχιστεν ἀναζωπυρουμένη μὲ φλόγας καθαρωτέρας. "Η πρὸς τὸ πνεῦμα ἀγάπη τατέβαλε τὴν ἀντίστασιν τῆς ύλης καὶ κατ' διλίγον τὰ στοιχεῖα διεχωρίσθησαν ἐκ τοῦ χάους.

ΜΕΛΕΤΑΙ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΑΙ,

ἡ ἐπιστῆμαι καὶ ὠροῖαι τέχναι
κατὰ τὸν ι. αἰώνα.

.....@.....

1500. — Βικέντιος Πίνσων, Ἰσπανὸς, ἀνακαλύπτει τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ τῶν Ἀμαζόνων, τοῦ μεγίστου ποταμοῦ τῆς γῆς.

Εἰς τοὺς Ισπανοὺς καὶ τοὺς Πορτογάλλους πρὸ πάντων ἀνήκει ἡ δόξα πατῶν σχεδὸν τῶν κατὰ τοῦτον καὶ τὸν προσηγηθέντα αἰώνα ἀνακαλύψων· δόξα δομῶς κηλιδωθεῖται ἐκ τοῦ αἰώνας τῶν ἡγίων καὶ ἀκάνθων λαῶν τῆς Ἀμερικῆς.

1506. — Ἀνακαλύπτεται εἰς Ρώμην τὸ σύμπλεγμα τοῦ Λαοκόντος. Τὰ ἀριστουργήματα τῆς ἀρχαίοτητος ἀνακαλύπτονται παμπληθεῖ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐπι τῆς γῆς τῆς Ἰταλίας, ἐνθα, περιφρονηθέντα, κατεπατήθησαν ἀπὸ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν βαρβάρων.

— Ιούλιος β'. ἀρχεται τῆς κατασκευῆς τοῦ ἐν Ρώμῃ ναοῦ τοῦ Ἀγ. Πέτρου ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου τῆς Βραμάνδης. Οὐδέποτε ναοῦ εὑρίστερος καὶ μεγαλοπρεπέστερος ἀνηγέρθη πρὸς τὸ θεῖον. Ἀλλ' ὑπὸ τὸ σοφαρὸν καὶ ἡμίσιον τῶν πρὸς βορέον ἀνεγερθεῖσῶν ἐκκλησιῶν ὑπὸ τῆς τέχνης τοῦ μεταίωνος, αἰσθαντεῖται τις ταραχὴν καὶ συγκινήσιν τινα ὅρησκευτικῶτεραν, ἢ ἐντὸς τοῦ ναοῦ, ἐνθα ἡγέρθησαν αἱ διάφοροι τῆς ἀρχαίας εἰδωλολατρείας ἀρχιτεκτονικαὶ στῖλαι, ἐνθα μυρία ἀριστουργήματα, ἀγάλματα, εἰκόνες, μωσαϊκό,

(α) Εἰν ' ἡ ἐπωποιία τῶν ἀρχαίων Γερμανῶν, εἰν ' ἡ Πλάτας τῆς Ἀρκτου, ἡτοις συνετάχθη ὡς ἐκείνη τοῦ Ὀμῆρου, ἐκ διαφόρων τεμαχίων καὶ κατὰ διαφόρους ἐπο-